

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Confessionibus Ritè ac fructuosè excipiendis Doctrinas
tam generales, quàm speciales ad varios Hominum Status
accomodatas complectens**

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

De nona obligatione Ad Absolutionem dandam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49251](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49251)

DE NONA OBLIGATIONE
Ad Absolutionem dandam.

Qu. 1. *An Confessarius obligetur ad absolutionem dandam?*
R. affirmativè, si legitimè dispositum Pœnitentem inveniat, neque specialis causa occurrat, quæ talem absolutionem saltem ad tempus differendam suadeat. Ratio est, quia, cum ea intentione Pœnitens iudicio Confessarii se subdiderit, in ipso hic ageret, si impletis omnibus, quæ ex parte Pœnitentis ad iudicium hoc sacrum requirabantur, ipse officio Iudicis fungitur & Reum absolvere sine legitima causa detrectaret.

Qu. 2. *An possit absolvi, qui tantum in genere dicit se peccasse, nullius autem peccati in specie meminisse posse?* R. ut quidem Coninck & alios apud Dian. p. 3. tr. 4. ref. 132. sentire; sed rectius juxta communem praxin dicendum esse Pœnitenti, ut aliquod peccatum ex præteritis Confessionibus repetat. Quòd si tamen in casu aliquo rariore contingeret, ut nullum peccatum in specie exprimi posset, tunc omnino cum in tali casu absolvi posse, etiam Suar. d. 23. c. 1. Vasq. Salas. Henriquez, Lugo apud & cum Dicast. d. 9. du. 3. n. 744. docent.

Qu. 3. *An possit, & debeat negari absolutio Pœnitenti, si mala emendatio appareat?* R. affirmativè Suarez, & multi alii apud Dian. p. 1. tr. 7. ref. 55. eò quòd talis Pœnitens talis clarum præbeat indicium, se sincerum & efficax propositum vitandi peccata non habere. Quòd si tamen etiam talis extraordinaria indicia veri propositi præberet, in tali casu utique nec Authores citati negarent, illi absolutionem impertirent. Eiusmodi autem indicia exempli gratia censeri possunt.
1. Si rariùs sit lapsus. 2. Si occasiones extrinsecas vitandi.
3. Si mediis à Confessario præscriptis diligenter sit usus. 4. Si extraordinarium dolorem ostendat. 5. Si sponte confessionem velut efficacissimum ad emendationem procurandam medium frequentet. 6. Si ostendat, se summo opere ingemiscere sub tali onere, & propterea à Confessario precibus juvari petat, aliâque remedia sibi præscribi postulet. 7. Si ipse asserat, se serium propositum habere abstinendi ab eorummodi peccatis, tunc enim Pœnitenti velut Reo in hoc foro credendum videtur.

Qu. 4. An interdum absolutio possit negari verum propositum habenti, si credatur hac negatio profutura ad emendationem Pœnitentis procurandam? R. Etsi Joannes Sancius in sect. disp. d. 9. n. 11. absolute doceat, nunquam utile aut licitum esse Pœnitenti sciam emendationem proponenti absolutionem negare, eò quòd ex una parte ille jus habeat in tali casu ad absolutionem exigendam, utpote legitime dispositus; ex altera verò parte incredibile videatur, negationem absolutionis plus virium habituram ad emendationem Pœnitentis procurandam, quam habeat ipsa gratia Sacramentalis in Sacramento Pœnitentiæ obtenta, ob quam ab ipsismet Confessariis plerumque illis, qui mollitiei consuetudinem habent, frequens confessio velut efficacissimum remedium suadet; nihilominus tamen contrariam sententiam à plerisque aliis Theologis ut probabiliorem teneri, eò quòd Confessarius non tantum sit Judex, sed etiam Medicus Pœnitentis, atque adeò negare possit absolutionem, si prudenter sperare queat, eam fore efficax medium ad relapsum Pœnitentis cavendum; atqui potest hoc merito sperare, si ex una parte unus tantum in urbe sit Confessarius, vel ex pluribus proprius Confessarius sit valde gratus Pœnitenti; ex altera verò parte Pœnitens valde æstimet, vel ipsum Sacramentum, vel occasionem huic Confessario confitendi. Certè Arriaga d. 38. sect. 6. n. 40. fatetur, se hoc remedio sæpius cum Juvenibus usum esse, feliciterque satis successisse. Neque obstat 1. Quòd Pœnitens sit legitime dispositus; nam etsi ob hanc causam illi non possit omnino negari absolutio, eadem tamè differri potest medicinæ causâ, sicut Medicus nonnunquam rem ægro debitam jubet non statim dari, si ita judicet ad salutem ægri expedire. Neque obstat 2. quòd gratia Sacramentalis majores censeatur vires habitura ad emendationem Pœnitentis procurandam, quam carentia absolutionis; nam etsi ordinariè sic sentiendum sit, potest tamen contingere, ut magis absterreatur à peccato per hanc, quam per illam, cum Homines terrenis rebus immergi sæpe sensibilibus pœnis magis, quam aliis mediis moveantur. Unde & Medici, licet interdum medicinam aliquam optimum credant remedium certo cuiuspiam morbo curando, coguntur ad aliud tentandum, quia illud suum ordinarium medium in aliquo singulari ægro minus profi-

proficuum sunt experti. Neque obstat 3. Quòd Pœnitentia interea mori posset, sicque ex culpa Confessarii in periculum salutis conijceretur; nam R. cùm hoc periculum proprium quum non sit, non teneri Confessarium illud avertere; alioqui nunquam Pœnitentem etiam pro generali confessione faciendâ & majori dispositione procurandâ differre liceret; neque Ecclesia Catechumenos tamdiu à Baptismo arcere deberet. Sufficit ergo, quòd pro tali periculo avertendo remedium contritionis habeat Pœnitens. Rectè tamen circa hunc casum notant Authores, diligenter attendendum esse, num respectu hujus Pœnitentis sit utilior hæc negatio absolutionis, ad quod cognoscendum sequentia in considerationem trahi possunt. 1. An plures sint Confessarii in eo loco, vel alio propinquo, ad quos recurrere possit Pœnitens. 2. An Confessarius sit valde gratus ipsi, ut adeò credatur ægrè ab illo ad alium recessurus. 3. An magni æstimet Sacramentum, atque adeò illius carentiam pro pœna gravi sit habiturus. 4. An non sit indolis parum ingenuæ, ut facilè sit contempturus hanc pœnam, & habeat vitio laxaturus. 5. An non odiosum futurum sit ipsi hoc tribunal, si ei absolutio negetur. 6. An brevi redire possit ad absolutionem modò negatam accipiendam. 7. An non timendum sit, ne Confessarium apud alios de severitate infamet, atque adeò plures alios ab hujus Sacramenti usu avertat, quæ omnia suadent, cautè admodum, & non nisi rarissimè hoc remedio utendum esse.

Qu. 5. *An ei, qui Concubinam habet, neganda sit absolutio?* R. posse semel aut iterum ei concedi absolutionem, atque eam expellat; postea tamen negandam, nisi actu ejiciat, aut juret, se ejecturum. Et licet Joannes Sancius doceat, si Concubina esset valde utilis ad bona temporalia, vel etiam vitam non molestè agendam, non teneri Pœnitentem, eam expellere; id tamen rectius negant plerique alij, nisi valde notabile damnum ex expulsionem sequeretur.

Qu. 6. *An si Debitor est in mora solvendi, & sapiens confitetur, neque tamen habet animum solvendi, absolutio illi negari debeat?* R. Molina & Bonacina apud Dian. p. 2. tr. 17. rel. 30 esse absolvendum, si Creditori ex illa dilatione detrimentum non sequatur.

Qu. 7. *Qua forma in absolutione adhiberi debeat?* R. sequentem plerumque in Ritualibus præscribi; ita, ut ante confessionem, si Pœnitens benedictionem petiverit, dicat: *Dominus sit in corde tuo, & labiis tuis, ut dignè & competenter confitearis peccata tua in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.* Post confessionem verò peractam, & pœnitentiam impositam dicat: *Misereatur tui Omnipotens DEVS, & dimissis peccatis tuis perducatur te ad vitam aternam. Amen. Indulgentiam, absolutionem, & remissionem peccatorum tuorum tribuat tibi omnipotens & misericors Dominus. Amen. Dominus noster IESVS Christus te absolvat, & ego auctoritate illius absolvo te à vinculo excommunicationis, suspensionis (si Clericus sit) & interdicti, in quantum possum, & tu indiges. Deinde ego te absolvo à peccatis tuis in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen. Passio Domini nostri IESV Christi, & memoria beata MARIÆ Virginis, & Omnium Sanctorum, & quidquid boni feceris, vel mali sustinueris, sint tibi in remissionem peccatorum, augmentum gratia, & præmium vitæ aternæ. Amen.*

Qu. 8. *An hæc forma etiam usurpanda sit, ubi vel casus necessitatis, vel frequentia magna confitentium accelerationem suadet?* R. in tali casu satis fore, si oratio illa: *Dominus noster IESVS &c.* dicatur. Imò si necessitas agonizantis urget, omnino sufficeret, si diceretur: *Ego te absolvo à peccatis tuis in nomine Patris &c.* Quia tamen plerumque, quando magna frequentia Populi adest, spatium aliquod temporis, donec alius in Confessionale subintret, intercedit, ideo eo tempore oratio *Passio Domini nostri &c.* recitari potest.

Qu. 9. *An, & quando absolutio sub conditione danda sit?* R. in sequentibus casibus. 1. Si dubitatur de sufficiente usurationis in Pœnitente. 2. Si dubitatur de materia necessaria absolutionis; quamvis in tali casu melius sit repetere peccatum ex priori confessione. 3. Si tantum peccatum dubium afferatur. 4. Si prudenter dubitetur, an Pœnitens sufficientem dolorem habeat, uti apud Rusticos & alios homines simplices non infrequenter accidere videtur, ut qui interrogati semper affirmant, se dolere, sæpe tamen nihil minùs agunt, uti Tannerus d. 6. q. 9. n. 3. & Reginaldus l. 8. c. 1. f. 2. inveniunt. 5. Si Confessarius moraliter certus sit, Pœnitentem

terra

tem unum peccatum negare, v. g. si Sponsus peccatum carni-
cum Sponsa commissum confiteatur, & Sponsa neget, hoc
interea non confessum sit alibi. 6. Si moribundus, qui nullas
signa dedit, nec Confessarium petijt, absolvendus esset.

Qu. 10. An, si absolutio sub conditione danda sit, conditio
verbis formalibus in forma absolutionis exprimi debeat: an
sufficiat, eam mente solum concipi? R. Posse quidem Con-
fessarium securè sequi praxin & sententiam communem Au-
thorum asserentium sufficere, si sola mente apponatur, uti vi-
dere est apud Dian. p. 10. tr. 11. ref. 55. Quia tamen Cas-
muel l. 3. de consc. d. 4. a. 2. n. 1495. acriter contendit, invali-
dam esse formam, nisi conditio expressè addatur; & præ-
terea in Sacramento Baptismi Ritualia jubent explicitè post
conditionem, ideo securiùs videri, si idem etiam in hoc Sa-
cramento fiat, nisi fortè quis cum Neotericis quibusdam
Theologis formam communem absolutionis ob illa verba:
in quantum possum, & tu indiges: semper conditionatam esse
existimet.

DE DECIMA OBLIGATIONE

Ad Sigillum Confessionis servandum.

Qu. 1. Quid intelligatur per hoc Sigillum? R. per illud
nihil aliud intelligi, quàm obligationem strictissimam Juris
divini, ad reticenda omnia, quæ in ordine ad Sacramentalem
Absolutionem in Confessione sunt dicta, & quorum revelatio
onerosum vel odiosum reddere Sacramentum Pœnitentiæ
posset. Ita Hermannus Busenbaum. l. 6. tr. 4. c. 3. dub. 1. Vo-
catur autem sigillum, quia, sicut sigillum facit, ut ea, quæ
per illud clausa sunt, detegere aut auferre nō liceat, nisi ab eo,
qui potestatem habet frangendi sigilli; ita & hæc obligatio
simili modo revelari vetat ea, quæ in confessione sunt acce-
pta. Vocatur etiam hoc sigillum *Sacramentale*, quia ex Sa-
cramento oritur, & ut distinguatur à Sigillo *naturali*, quo
quisque jure naturæ obligatur ad ea reticenda, quæ sub lecte-
to accepit.

Qu. 2. Quæ cadant sub hoc Sigillum? R. sequentia fere
1. Omnia peccata Pœnitentis cum intentione confitendi ma-
nifestata in confessione, tam venialia, quàm mortalia: tam
ficta, quàm vera. 2. Etiam Complicis detecti peccata, etiam si
hæc d
fita, l
ribus
pecca
habet
se
poris
non f
Pœnit
quoa
simili
tamen
pericu
riores
alios
l. c. c
notiti
nis p
proce
hæc P
quod
vertat
Fagur
contr
Qu
R. cu
plici
quiq
mani
Domi
ut ruc
poral
Eccle
clasio
nentis
Infici
velan
etiam
lentis